

v době, kdy žádná z těchto vyživovacích pohledávek promlčena nebyla. Přísluší tedy žalobci z 59 měsíčních splátek před podáním žaloby aspoň požadovaných 38 splátek po 200 Kč, i když se vyloučí 18 měsíců, po které trvala presenční vojenská služba Rudolfa S. ml. od 1. října 1930 do 1. dubna 1932.

Rovněž právem vytýká žalobce nesprávnost názoru odvolacího soudu, že podle § 3 vyživ. zák. nelze odsouditi k placení výživného za dobu budoucí. Podle § 3 uved. zák. jest podporovatel osoby k výživě povinné zavázán s ní rukou společnou a nerozdílnou za dávky příslušející oprávněnému za dobu, po kterou poskytoval podporu. Z této solidární závazku podporovatele za dávky povinného, opětuující se v budoucnosti, plyne, že lze podle § 3 vyživ. zák. žalovati i na plnění, která se stanou splatnými po vynesení rozsudku, tedy v budoucnosti, ovšem jen po dobu, pokud se bude podpora poskytovat (rozh. č. 857 Úr. Sb. a č. 16112 Sb. n. s.).

Bylo proto dovolání žalobcovu vyhověno, část spadající do doby před podáním žaloby zvýšena z přisouzených 7.200 Kč na 7.600 Kč a žalovaný odsouzen též k placení částek připadajících na výživné od podání žaloby, tedy počínajíc 1. únorem 1936. Pokud ovšem žalobce v této druhé skupině uplatňuje vyživovací částky splatné před podáním žaloby, je to po formální stránce nesprávné, ježto ony částky byly již vyřízeny přisouzením 7.600 Kč.

Čís. 16505.

I. V řízení o návrhu na vyhlášení konkursu nelze přezkoumávati pravoplatné rozsudky vydané proti dlužníku a nelze je odstraniti neb k nim nepřihlížeti na podkladě pouhého osvědčení, že jest správný opak toho, než co bylo v nich zjištěno.

II. Zajistil-li někdo poplatkový dluh jiné zavázané osoby zřízením zástavy, stal se jen věcným spoludlužníkem. Třetí osobě, která sama zaplatila za dlužníka jeho poplatkový dluh, nevznikla o s o b n í pohledávka proti věcnému dlužníku, třebaže bylo zaplacení poplatkového dluhu uloženo platebním rozkazem finančního úřadu i věcnému dlužníku solidárně s osobním dlužníkem.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1937, R I 1178/37.)

Konkursní soud vyhověl návrhu věřitelů na prohlášení konkursu na jmění Dr. Jaroslava H. a Vladimíra H. Rekursní soud zamítl jejich návrh. Důvody: Navrhovatelé neosvědčili, že jim přísluší nárok proti uvedeným dlužníkům. Žalobami C VI 17/37 a C VI 18/37, podanými na navrhovatele u okresního soudu obchodního v P., se oba dlužníci domáhali určení, že z dluhů, které mají firmy patřící Dr. Josefu H. a Boženě H. u navrhovatelů, ať již z titulu jakéhokoliv, nemají žádného osobního závazku, a pravoplatně bylo uznáno (rozsudky okresního soudu obchodního v P. vyhovující žalobám byly po-

tvrzeny rozsudky krajského soudu obchodního v P.), že tomu tak jest. Za toho stavu věci ručí sice navrhovatelům jako odělným věřitelům svými zástavami za dluhy Dr. Josefa H. a Boženě H., nejsou však jejich osobními dlužníky. Z toho plyne, že navrhovatelé sice mohou jako odělní věřitelé vésti exekuci na jmění dlužníků dané jim do zástavy, avšak nemají oprávnění učiniti návrh na zahájení konkursního řízení proti Dr. Jaroslavu H. a Vladimíru H. Pamětní protokol ze dne 9. února 1933 není tedy listinou prokazující osobní závazek. Pokud tedy Dr. Jaroslav H. a Vladimír H. projeví s obsahem uvedené listiny souhlas, nepřevzali vůči navrhovatelům závazek osobní. Není proto důvodný návrh na uvalení konkursu na jejich jmění pro nedostatek osobního závazku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacím rekursům navrhovatelů.

D ů v o d y:

Rozsudek okresního soudu obchodního v P. ze dne 16. března 1937 C VI 17/37, potvrzený rozsudkem krajského soudu obchodního v P. ze dne 26. května 1937, č. j. Co 104/37-29, je pravoplatný a tvoří právo mezi stranami sporu Vladimírem H. a bankami, které navrhly vyhlášení konkursu (§ 411 c. ř. s.) a nelze jej přezkoumávat v řízení o návrhu na vyhlášení konkursu. Bylo-li dotčenými rozsudky zjištěno, že z dluhů, které mají firmy, patřící Dr. Josefu H. a Boženě H., u žalované strany ať již z titulu jakéhokoliv, nemá Vladimír H. vůči žalované straně žádného osobního závazku, nelze výrok ten odstraniti neb učiniti neúčinným pouhým osvědčením, že je správný jeho opak. K právní moci rozsudku je přihlížeti z úřadu (§ 240, odst. 3, c. ř. s.), právní jistota a vážnost pravoplatného rozsudku vyžaduje, aby bylo právní moci rozsudku dbáno i v každém jiném řízení, a nelze proto pravoplatný rozsudek pokládati podle libovůle stran za bezcenný. Obdobně to platí i o rozsudku okresního soudu obchodního v P. ze dne 16. března 1937, č. j. C VI 18/37-16, potvrzeném rozsudkem krajského soudu obchodního v P. ze dne 26. května 1937, č. j. Co 106/37-23, jenž se týká Dr. Jaroslava H.

Marně se dovolací stěžovatelky dovolávají k osvědčení osobních závazků jmenovaných dvou dlužníků příloh založených pod . . . Neboť zástavní listinou ze dne 18. ledna 1932 se zabývaly výslovně již rozsudky prvního procesního soudu i odvolací soud a byla tudíž i ona listina předmětem sporu. O platebních rozkazech berního úřadu v S. ze dne 11. dubna 1932, P. p. r. 357 z r. 1932, na zaplacení poplatku 66.000 Kč se zmiňují rozsudky odvolacího soudu, ale praví o nich, že jde o nárok mimo určovací žalobu. Přestože tato pohledávka nebyla tudíž předmětem určovací žaloby, neplyne z platebního rozkazu a ze šekového vplatního lístku ze dne 12. dubna 1932 žádná osobní pohledávka bývalé »L-banky« ve výši 66.000 Kč proti Dr. Jaroslavu H. a Vladimíru H. Neboť přistoupili-li k dluhům svých rodičů jen jako věcní (poskytnutím zástavy za dluhy svých rodičů), a nikoliv též jako osobní spoludlužníci, nemohla tím vzniknouti ze zřízení zástav bývalé »L-bance« osobní pohledávka ze zaplacení poplatku 66.000 Kč, ač jeho zaplacení

bylo uloženo řečeným platebním rozkazem berního úřadu v S. bance i Vladimíru H. a Dr. Jaroslavu H. solidárně. A o pamětním protokolu ze dne 9. února 1932 praví i dovolací stěžovatelky, že pouhý onen protokol sám nedostačí k osvědčení osobního závazku. Z výpisu daňového účtu ze dne 31. prosince 1935 a z příznání daní pro rok 1934 a 1935 neplyne rovněž žádná osobní pohledávka bývalé »L-banky« proti Vladimíru H. a Dr. Jaroslavu H. Není-li tedy osvědčena vůbec žádná osobní pohledávka žádné z navrhovatelek konkursu, není odůvodněno jejich oprávnění k návrhu na vyhlášení konkursu na jmění Vladimíra H. a Dr. Jaroslava H. (§ 69, odst. 1, konk. ř.). Nebylo proto právem jejich návrhu vyhověno a dovolací rekurs není v té příčině důvodný.

Čís. 16506.

Za kterých předpokladů zavazuje prodatele ústní záruční prohlášení, učiněné jeho obchodním zástupcem (odborným znalcem) při jednání o koupi stroje, třebaže nebylo v prodatelově písemné nabídce, přijaté kupitelem, zmínky o záruce a nabídka obsahovala doložku, že se ústní ujednání neuznávají.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1937, Rv I 1580/36.)

Proti žalobě, již se žalobkyně domáhala na žalované zaplacení 50.694 Kč s přísl. za prodaný a dodaný filtr na změkčování vody, namítla žalovaná, že žalující firma nedodala uvedený filtr podle objednávky, takže dodaného filtru nelze upotřebiti. Žalovaná totiž začátkem prosince 1930 byla výslovně ujištěna zaměstnancem žalující firmy ing. B. že se filtr hodí k změkčování vody užívané žalovanou při plavení kaolinu a že učiní tu vodu úplně způsobilou k plavení kaolinu, že ing. B. převzal rozbor studničné vody určené k změkčování, podaný státní odbornou školou pro porcelánový průmysl v K. V., a že po té dopisem ze dne 17. prosince 1930 učinila žalující firma žalované písemnou nabídku, podle níž doporučila pro vodu značné tvrdosti používání svého filtru, který na vodu pro jakékoliv upotřebení příznivě působí, a zároveň se v té nabídce výslovně zaručila na dobu 1 roku za vady výroby a materiálu a pro poruchy ve funkci dodaného zařízení. Dále namítl, že dne 30. prosince 1930 ing. B. a ing. Dr. K. znova ubezpečili žalovanou a znova slibovali veškerou záruku za plnou způsobilost nabízeného filtru k plavení kaolinu v tvrdé vodě žalovanou užívané v závodě v L. a že proto žalovaná za těchto podmínek podepsala objednávací list. Žalující firma potvrdila po té onu objednávku též s poukazem na svoji nabídku ze dne 17. prosince 1930. Poněvadž dodaný filtr nezměkčoval vodu tak, jak bylo ujednáno, a protože voda takto změkčená stále značnou měrou jevila zdrcující účinek na plavení kaolinu, žalovaná ještě v březnu 1931 oznámila žalobkyni uvedené podstatné vady a dopisem ze dne 23. dubna 1931 odepřela platiti, dokud nebude zařízení v bezvadné činnosti; žalující uplatněné vody neodmítla